

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2020/1366**z dnia 23 września 2020 r.****w sprawie unijnego mechanizmu na potrzeby zapewnienia gotowości i zarządzania kryzysami związanymi z migracją****(plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys uchodźczy z 2015 r. ujawnił słabości i luki w unijnych i krajowych systemach zarządzania na wypadek kryzysów migracyjnych, a także brak zdolności i narzędzi, z jakich mogłyby korzystać państwa członkowskie znajdujące się pod największą presją. Kryzys ujawnił potrzebę działania na kilku frontach jednocześnie: w państwach trzecich, które są krajami pochodzenia, tranzytu lub krajami docelowymi, na granicach zewnętrznych UE i w innych państwach członkowskich znajdujących się pod presją.
- (2) Środki wprowadzone przez Unię i państwa członkowskie po kryzysie uchodźczym z 2015 r. uwzględniały wielorakie potrzeby polityczne, legislacyjne, operacyjne i finansowe i miały doprowadzić do bardziej zrównoważonego zarządzania migracją. Te bezprecedensowe wysiłki, obejmujące środki na poziomie krajowym, międzynarodowym i unijnym, przyczyniły się do stopniowego zmniejszania z roku na rok liczby migrantów o nieuregulowanym statusie, a w 2019 r. była ona najniższa od sześciu lat.
- (3) Sytuacja na granicach zewnętrznych pozostaje jednak bardzo zmienna i potrzebne są dalsze usprawnienia, aby zapewnić lepsze przygotowanie na wypadek ewentualnych kryzysów migracyjnych na dużą skalę. Ponadto migranci, którzy uczestniczą w niedozwolonym przemieszczaniu się i składają wnioski o udzielenie azylu w kilku państwach członkowskich, mogą stanowić poważne obciążenie dla krajowych systemów azylowych.
- (4) Aby uniknąć pojawienia się przepływów migracyjnych do UE, które sprawiają wrażenie niekontrolowanych, jak miało to miejsce w 2015 r., oraz aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie krajowych systemów migracyjnych, należy skonsolidować dotychczasową współpracę operacyjną poprzez ustanowienie ram, które umożliwią bardziej skoordynowane stosowanie odpowiednich przepisów. Ustanowienie takich ram znacząco przyczyniłoby się do rozwinięcia przez państwa członkowskie oraz Unię odporności niezbędnej do skutecznego radzenia sobie z wszelkimi rodzajami kryzysów migracyjnych. Ponadto należy regularnie monitorować sytuację migracyjną, aby tam, gdzie jest to możliwe, decyzje były podejmowane na podstawie pełnego obrazu sytuacji. Proces ten powinien opierać się na doświadczeniach, jakie zgromadzono po kryzysie uchodźczym z 2015 r. w związku z monitorowaniem sytuacji migracyjnej, w tym także wydawaniem sprawozdań ze zintegrowanej orientacji i analizy sytuacyjnej (ISAA) w ramach uruchomienia przez Radę zintegrowanych uzgodnień dotyczących reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR).
- (5) Aby wzmocnić odporność Unii i państw członkowskich, wszystkie zainteresowane strony, w tym państwa członkowskie za pośrednictwem kanałów dwustronnych, powinny nadal aktywnie angażować się w zapobieganie konfliktom i ich rozwiązywanie, a także na bieżąco ostrzegać się wzajemnie o potencjalnych kryzysach, do jakich mogłyby dojść w państwach trzecich i które mogłyby doprowadzić do kryzysu migracyjnego w UE. Należy korzystać z wszelkich odpowiednich narzędzi UE zgodnie z ramami prawnymi, które ich dotyczą, oraz ich głównymi celami, aby wspierać kraje partnerskie w budowaniu zdolności i radzeniu sobie z takimi kryzysami, zanim ich skutki staną się odczuwalne w UE, a jednocześnie wzmocnić cele polityki migracyjnej.
- (6) Skuteczna reakcja operacyjna na kryzys migracyjny zależy od gotowości poszczególnych państw członkowskich i ich zdolności do rozmieszczenia niezbędnego sprzętu i zasobów, a także od skoordynowanych działań opierających się na istniejących strukturach unijnych. Ponadto konieczna jest szybka i skuteczna współpraca wszystkich właściwych podmiotów. Skuteczny mechanizm sprawnego zarządzania kryzysowego wykorzystuje zatem procedury współpracy, które ustanowiono wcześniej na wypadek sytuacji kryzysowych i w których wyraźnie określono role i obowiązki najważniejszych podmiotów na poziomie krajowym i unijnym.
- (7) Konieczny jest ustrukturyzowany mechanizm zarządzania migracją, obejmujący monitorowanie w czasie rzeczywistym, wczesne ostrzeżenie oraz scentralizowaną, skoordynowaną reakcję UE w celu zmobilizowania potrzebnych struktur, narzędzi, zasobów ludzkich i finansowych we wszystkich instytucjach i agencjach UE oraz we współpracy z państwami członkowskimi.

- (8) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896⁽¹⁾ w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej stanowi, że Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) oraz właściwe organy państw członkowskich ponoszą wspólną odpowiedzialność za wdrażanie europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami. Rozporządzenia zawiera także wymóg dotyczący zapewnienia znajomości sytuacji i przewiduje zintegrowane planowanie na potrzeby europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami, w tym planowanie awaryjne.
- (9) Plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinien opierać się na takich zasadach przewodnich, jak: przewidywanie, solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności, koordynacja, reagowanie w odpowiednim czasie i elastyczny przydział zasobów.
- (10) Głównym celem planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego jest zapewnienie, z jednej strony, znajomości sytuacji i lepszego przygotowania, a z drugiej strony, skutecznego zarządzania i reagowania w odpowiednim czasie.
- (11) Plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinien zapewnić ramy operacyjne na użytek monitorowania i przewidywania przepływów migracyjnych i sytuacji migracyjnych, budowania odporności oraz organizowania skoordynowanych działań w reakcji na kryzys migracyjny. Cele te odzwierciedlają dwa kluczowe etapy przedstawione w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego: monitorowanie i gotowość, z jednej strony, oraz zarządzanie kryzysowe, z drugiej strony.
- (12) Na użytek planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego kryzys migracyjny należy zdefiniować jako każdą sytuację lub zmianę zachodzącą w UE lub w państwie trzecim, która wywiera wpływ na system azylowy, migracyjny lub system zarządzania granicami państwa członkowskiego i powoduje znacznie obciążenie takiego systemu albo która może taki wpływ wywołać lub spowodować takie obciążenie. Obejmuje to, ale nie ogranicza się do okoliczności określonych w art. 1 ust. 2 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu lub okoliczności określonych w art. 2 lit. w) wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.
- (13) Plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego jest spójny z ustanowionymi unijnymi mechanizmami zarządzania kryzysowego, w szczególności z Unijnym Mechanizmem Ochrony Ludności obejmującym Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC), przyjętymi przez Radę zintegrowanymi uzgodnieniami dotyczącymi reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR), systemem ARGUS stworzonym przez Komisję i mechanizmem reagowania kryzysowego ESDZ, które mogą być uruchamiane równoległe lub po uruchomieniu planu gotowości do działań w związku z migracją i na wypadek kryzysu migracyjnego, a także uzupełnia te mechanizmy. Plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego ma wspierać współdziałanie i współpracę tych ogólnych mechanizmów kryzysowych poprzez zapewnienie im aktualnych informacji na temat sytuacji kryzysowej.
- (14) Chociaż plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego opiera się na odpowiednich obowiązujących przepisach, ma on również wspierać wdrażanie nowych instrumentów zaproponowanych przez Komisję, w tym rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz rozporządzenia w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu.
- (15) Na etapie monitorowania i gotowości plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinien przewidywać szereg kroków, które zagwarantują regularne zapewnianie znajomości sytuacji oraz wczesne ostrzeganie/prognozowanie, jak również pomoc w przygotowaniu rocznego sprawozdania z zarządzania migracją sporządzanego przez Komisję zgodnie z art. 6 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją. Znajomość sytuacji, jaką zapewnia się w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, może m.in. umożliwić prezydencji Rady deeskalację uruchomionych uzgodnień IPCR w związku z kryzysem migracyjnym. Na etapie zarządzania kryzysowego plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinien zapewniać wszystkim podmiotom dostęp do aktualnych, kompleksowych informacji na temat sytuacji migracyjnej, co umożliwi im podejmowanie decyzji w odpowiednim czasie oraz zapewni właściwe monitorowanie i koordynowanie wdrażania tych decyzji.
- (16) W celu urzeczywistnienia planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego państwa członkowskie, Rada, Komisja, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), Europejski Urząd Wspierania w dziedzinie Azylu (EASO), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), europejska agencja ds. egzekwowania prawa (Europol), Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w dziedzinie Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) oraz Agencja Praw Podstawowych (FRA) powinny współpracować jako unijna sieć ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego („sieć”). Głównym celem sieci powinno być zapewnienie odpowiedniej wymiany informacji istotnych z punktu widzenia obu etapów przewidzianych w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.
- (17) Sieć ta powinna wspierać monitorowanie i przewidywanie przepływów migracyjnych, zwiększać odporność i usprawniać koordynację techniczną działań podejmowanych w odpowiedzi na kryzys, przy pełnym poszanowaniu obowiązujących przepisów oraz z wykorzystaniem istniejących narzędzi, a także stanowić uzupełnienie tych narzędzi.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylecia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1).

- (18) Odpowiednie państwa trzecie, które są krajami pochodzenia, tranzytu lub krajami docelowymi, powinny być również, w miarę możliwości, zaangażowane doraźnie w funkcjonowanie planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego. Zaangażowanie to powinno przyczynić się do sprawnej wymiany informacji, jak również działań służących zapewnianiu odpowiedniej znajomości sytuacji w zakresie migracji w tych krajach oraz ich działań w związku z potencjalnymi kryzysami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

1. Aby przyczynić się do skuteczniejszego zarządzania migracją poprzez monitorowanie i przewidywanie przepływów migracyjnych, budowanie odporności, zapewnianie gotowości oraz organizowanie działań w odpowiedzi na kryzys migracyjny, państwa członkowskie, Rada, Komisja, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), europejska agencja ds. egzekwowania prawa (Europol), Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w dziedzinie Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) oraz Agencja Praw Podstawowych (FRA) („podmioty”) powinny współpracować w ramach **planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego**.
2. W tym celu podmioty powinny współpracować w ramach unijnej sieci ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego („**sieć**”), aby wspierać wdrażanie planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.
3. Podmioty wchodzące w skład sieci powinny zapewniać odpowiednią wymianę informacji istotnych z punktu widzenia obu etapów przewidzianych w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego przy pełnym poszanowaniu przepisów prawa dotyczących ich kompetencji i zakresów odpowiedzialności.
4. Podczas **pierwszego etapu**, który jest przewidziany w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego i który powinien być w stanie ciągłej aktywacji i być kontynuowany podczas drugiego etapu, podmioty powinny dostarczać właściwe informacje w odpowiednim czasie, aby zapewnić znajomość aktualnej sytuacji w zakresie migracji oraz wczesne ostrzeżenie/prognozowanie, a także zwiększać odporność, tak by można było skutecznie radzić sobie z wszelkimi rodzajami kryzysów migracyjnych. **Etap drugi** powinien mieć zastosowanie do każdej sytuacji lub zmiany zachodzącej w UE lub w państwie trzecim, która wywiera wpływ na system azylowy, migracyjny lub system zarządzania granicami państwa członkowskiego i powoduje znacznie obciążenie takiego systemu albo która może taki wpływ wywołać lub spowodować takie obciążenie. Drugi etap obejmuje i nie ogranicza się do okoliczności określonych w art. 1 ust. 2 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu lub okoliczności określonych w art. 2 lit. w) wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.
5. Sieć powinna opracować **wytyczne dotyczące wdrażania** w celu zapewnienia skutecznego przepływu informacji istotnych z punktu widzenia funkcjonowania planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego pomiędzy odpowiednimi krajowymi i unijnymi mechanizmami zarządzania kryzysowego.
6. Państwa członkowskie, Rada, Komisja, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), europejska agencja ds. egzekwowania prawa (Europol), Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w dziedzinie Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) oraz Agencja Praw Podstawowych (FRA) powinny wyznaczyć punkt kontaktowy na potrzeby **uruchomienia sieci**.
7. Punkty kontaktowe powinny regularnie wymieniać się informacjami, zwłaszcza tymi, które są przydatne przy opracowywaniu przez Komisję okresowych **sprawozdań z zarządzania migracją**, o których mowa w art. 6 ust. 4, i sprawozdań sytuacyjnych, o których mowa w art. 6 ust. 6 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.
8. Zgodnie z ustaleniami przedstawionymi w sprawozdaniach z zarządzania migracją i sprawozdaniach sytuacyjnych państwa członkowskie powinny **omówić niezbędne środki**, jakie należy wprowadzić. Dyskusje takie powinny odbywać się na szczeblu technicznym, strategicznym i, w razie potrzeby, na szczeblu politycznym na forum odpowiednich organów przygotowawczych Rady lub w Radzie.
9. Komisja, w porozumieniu z państwem członkowskim znajdującym się w **sytuacji kryzysu migracyjnego**, o którym mowa w zaleceniu 4, powinna poinformować o zaistniałej sytuacji pozostałe punkty kontaktowe w sieci, aby można było **uruchomić etap kryzysowy** przewidziany w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego. Punkt kontaktowy zainteresowanego państwa członkowskiego powinien niezwłocznie przekazać punktowi kontaktowemu Komisji niezbędne informacje określone w załączniku.
10. W takiej sytuacji kryzysowej punkt kontaktowy powinien wspierać Komisję, udzielając niezbędnych informacji i wskazówek oraz koordynując środki reagowania na kryzys.

11. Wymiana informacji w ramach sieci powinna odbywać się za pośrednictwem dostępnych kanałów komunikacji, w tym, w miarę możliwości, **platformy IPCR** wyposażonej w specjalne funkcje, i przebiegać zgodnie z wytycznymi dotyczącymi wdrażania, o których mowa w zaleceniu 5 powyżej.
12. Obydwa etapy określone w planie gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinny być realizowane zgodnie z zasadami zarządzania i organizacji pracy określonymi w załączniku.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 września 2020 r.

W imieniu Komisji
Ylva JOHANSSON
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W niniejszym załączniku określono zasady i główne podmioty planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego oraz szczegółowo opisano jego funkcjonowanie w dwóch etapach.

1. ZASADY OBOWIĄZUJĄCE PODCZAS OBU ETAPÓW ORAZ PODMIOTY W NICH UCZESTNICZĄCE

Zasady

Przy określaniu niezbędnych środków i przydzielaniu obowiązków odpowiednim podmiotom w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego należy opierać się na następujących **zasadach**:

- (i) **przewidywanie**: sytuację migracyjną należy regularnie monitorować, a decyzje podejmować na podstawie pełnego i skoordynowanego obrazu sytuacji, przede wszystkim z myślą o zapobieganiu;
- (ii) **koordynacja**: w odpowiedzi na kryzys należy wykorzystywać środki dostępne w ramach wszystkich odpowiednich obszarów polityki wewnętrznej i zewnętrznej; środki te powinny być stosowane wszystkie zaangażowane podmioty w ramach skoordynowanego i kompleksowego podejścia;
- (iii) **reagowanie w odpowiednim czasie**: środki należy wprowadzać, jak tylko staną się potrzebne, aby zapobiec eskalacji sytuacji;
- (iv) **elastyczny przydział zasobów**: zasoby powinny być uruchamiane szybko dzięki pełnemu wykorzystaniu przez odpowiednie podmioty elastyczności dozwolonej w ramach różnych instrumentów finansowania;
- (v) **solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności** zgodnie z art. 5 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.

Podmioty

Podmioty zaangażowane we wdrażanie obu etapów planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego są następujące:

- państwa członkowskie, w tym ich urzędnicy łącznikowi,
- Rada,
- Komisja Europejska, w tym pracownicy oddelegowani do pracy w terenie i w delegaturach Unii oraz europejscy urzędnicy łącznikowi ds. migracji,
- Europejska Służba Działań Zewnętrznych, w tym delegatury Unii, odpowiednie misje i operacje w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- agencje UE (EASO, Frontex, Europol, eu-LISA i FRA), w tym ich urzędnicy łącznikowi.

2. ETAP MONITOROWANIA I GOTOWOŚCI (ETAP 1)

a) Cel

Celem planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego na etapie monitorowania i gotowości jest umożliwianie bardziej skoordynowanego stosowania obowiązującego prawodawstwa przez poprawę wspólnej znajomości sytuacji i dzielenie się nią przez wszystkie zaangażowane podmioty, opracowanie systemu wczesnego ostrzegania/prognozowania na szczeblu UE oraz pomoc w rozwoju niezbędnej odporności w państwach członkowskich, tak by można było skutecznie radzić sobie z wszelkimi rodzajami kryzysów migracyjnych.

Celem pierwszego etapu mechanizmu jest osiągnięcie następujących podstawowych celów:

- **dzielenie się znajomością sytuacji i wczesne ostrzeganie/prognozowanie**. Wystarczająco wczesne i kompleksowe zrozumienie wydarzeń i nowych tendencji przez wszystkie odpowiednie zainteresowane strony powinno umożliwić monitorowanie sytuacji i, w razie potrzeby, dobre przygotowanie do skoordynowanej reakcji. Należy odpowiednio wcześniej przewidywać występowanie nowych problematycznych i krytycznych sytuacji. Wszystkie podmioty powinny przekazywać informacje i dowody do systemu wczesnego ostrzegania/prognozowania, który ma zostać opracowany na szczeblu UE. Wysiłki na rzecz opracowania takiego systemu powinna koordynować Komisja w oparciu o obecnie dostępne i ewentualne przyszłe instrumenty,
- **wspieranie rozwoju odporności**. Wspólne zrozumienie sytuacji, czynników ją wywołujących i prognozy powinno pomóc państwom członkowskim skoncentrować wysiłki na budowaniu wewnętrznych zdolności w przypadku wystąpienia nowego kryzysu migracyjnego.

b) Zarządzanie

Komisja, w razie potrzeby we współpracy z ESDZ, powinna odgrywać wiodącą rolę na etapie monitorowania i gotowości, wykorzystując wszystkie swoje zasoby, w tym europejskich urzędników łącznikowych ds. migracji, Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC) i dostępne środki finansowe zgodnie z ich odpowiednimi mandatami, celami i procedurami. Komisja powinna przewodniczyć sieci i prowadzić jej sekretariat, gromadzić informacje i przedstawiać niezbędne sprawozdania oraz monitorować wdrażanie środków, które mają być wprowadzane przez którykolwiek z podmiotów.

Państwa członkowskie, agencje UE i inne podmioty powinny wspierać Komisję w odgrywaniu wyżej wspomnianej roli, w szczególności przez dostarczanie w odpowiednim czasie dokładnych informacji, analiz i prognoz, a także ocenę swojej gotowości i planowania awaryjnego.

Niezbędne dyskusje na szczeblu technicznym, strategicznym i, w razie potrzeby, politycznym, wymagające podjęcia działań w państwach członkowskich, powinny odbywać się na forum odpowiednich **organów przygotowawczych Rady** na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniach Komisji sporządzanych na tym etapie planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.

W sytuacjach, kiedy Rada podejmuje decyzję o wydaniu wniosków i zaleceń operacyjnych, **sieć** powinna wspierać ich wdrażanie przez wymianę odpowiednich informacji.

c) Organizacja pracy

Dzielenie się znajomością sytuacji i wczesne ostrzeżenie/prognozowanie

Komisja powinna regularnie, co najmniej raz na kwartał, zwoływać **spotkania lub wideokonferencje sieci**. Częstotliwość takich kontaktów powinna zależeć od powagi sytuacji migracyjnej, a także od problemów zidentyfikowanych w wyniku monitorowania migracji i sytuacji awaryjnych.

Tam gdzie jest to stosowne i wykonalne, przedstawiciele **głównych państw trzecich będących państwami pochodzenia, tranzytu lub docelowymi**, a także przedstawiciele **kluczowych partnerów międzynarodowych i zainteresowanych stron** należy zapraszać na zasadzie *ad hoc* do dyskusji sieci, których przedmiotem jest określony szlak migracyjny, w celu zapewnienia wymiany informacji w regularny sposób i w odpowiednim czasie na temat przepływów migracyjnych, działań przemytniczych i wszelkich innych czynników (w tym geopolitycznych, zdrowotnych, środowiskowych, klimatycznych, demograficznych lub wszelkich innych czynników społeczno-ekonomicznych) mających wpływ na azyl, migrację lub zarządzanie granicami UE. Warunki tego wkładu w dyskusje należy opracować w porozumieniu z zainteresowanymi państwami za pośrednictwem odpowiednich delegatur UE, w ścisłej koordynacji z ESDZ.

Gotowość powinna być kluczowym elementem dialogów na temat migracji prowadzonych z państwami trzecimi, w szczególności w sąsiedztwie UE, a jej celem powinno być ustanowienie kanałów komunikacji, z których należy korzystać, i identyfikacja lokalnych podmiotów, z którymi należy się kontaktować w przypadku kryzysu.

Komisja, we współpracy z ESDZ, powinna w miarę możliwości organizować doraźnie **wideokonferencje poświęcone poszczególnym szlakom migracyjnym, z udziałem głównych państw trzecich** będących państwami pochodzenia, tranzytu lub docelowymi, a także ugruntować podobne wideokonferencje, które są już obecnie prowadzone. W wideokonferencjach tych powinny uczestniczyć wszystkie inne zainteresowane strony, które są dotknięte przepływami migracyjnymi na danym szlaku migracyjnym lub są nimi żywo zainteresowane. Struktura wideokonferencji powinna zachęcać do merytorycznych dyskusji w ścisłej współpracy z delegaturami UE, tak by wszyscy uczestnicy mogli czerpać z nich korzyści.

Wszystkie **punkty kontaktowe** sieci powinny udzielać informacji, aby pomóc w ustaleniu niezbędnego obrazu sytuacji. Dzielenie się znajomością sytuacji obejmuje wymianę danych na temat przepływów migracyjnych, informacji na temat systemów przyjmowania, azylu i zarządzania granicami, istotnych zmian w zakresie migracji zachodzących na poziomie krajowym w państwach członkowskich i państwach trzecich, powiadomień z systemu wczesnego ostrzegania/prognozowania, a także działań w zakresie współpracy z państwami trzecimi. Wszystkie punkty kontaktowe powinny dzielić się informacjami na temat wyzwań, niedociągnięć i działań podejmowanych w ramach reagowania na miejscu, aby tworzyć wspólny obraz sytuacji na szczeblu UE. Dokładne funkcjonowanie sieci należy szczegółowo określić w obowiązującej procedurze działania.

Sieć powinna w pełni wykorzystywać dostępne kanały komunikacji i platformy, w tym, w miarę możliwości, **platformę IPCR** z jej specjalnymi funkcjami. Jeżeli dostępne narzędzia nie są wystarczające, Komisja rozważy ulepszenie istniejących platform lub utworzenie specjalnej **zabezpieczonej platformy internetowej** zapewniającej szybką wymianę informacji w ramach sieci.

Na podstawie tych informacji Komisja powinna sporządzać sprawozdania sytuacyjne – sprawozdanie z orientacji i analizy sytuacyjnej w zakresie migracji (**MISAA**), z częstotliwością, którą powinna określić sieć na etapie monitorowania i gotowości. Sprawozdanie MISAA powinno opierać się na szablonie i metodyce sprawozdania ze zintegrowanej orientacji i analizy sytuacyjnej (ISAA), które jest obecnie sporządzane i opracowywane w ramach uruchomienia uzgodnień IPCR w związku z kryzysem uchodźczym w 2015 r. Zastąpi ono sprawozdanie ISAA, jeżeli wspomniane uzgodnienia IPCR zostaną zdezaktywowane przez prezydencję. Podmioty powinny również w miarę możliwości wymieniać się informacjami otrzymanymi ze źródeł spoza UE, w tym od państw trzecich i partnerów międzynarodowych. Sprawozdanie MISAA powinno wskazywać tendencje i ewentualnie zawierać wczesne ostrzeżenia/prognozy dotyczące przepływów umożliwiające powiadomienie wszystkich podmiotów i wprowadzenie przez nie środków naprawczych. Sprawozdanie MISAA powinno być udostępniane podmiotom wyłącznie za pośrednictwem platformy IPCR, w pełnej zgodności z zasadami dostępu do tej platformy i z odpowiednim udziałem Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego.

Państwa członkowskie powinny **omówić niezbędne środki**, jakie należy wprowadzić, oraz wnioski określone w sprawozdaniu MISAA. Dyskusje na szczeblu technicznym, strategicznym i, w razie potrzeby, politycznym państwa członkowskie powinny być prowadzone przez państwa członkowskie na forum odpowiednich organów przygotowawczych Rady lub na posiedzeniach Rady. Rada może wydawać wnioski i zalecenia operacyjne, które odpowiednie podmioty powinny realizować przy wsparciu ze strony sieci.

Wspieranie rozwoju odporności

W oparciu o sprawozdania z zarządzania migracją i strategię krajowe, o których mowa w art. 6 ust. 4 i 6 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, oraz w celu zwiększenia odporności ogólnego zarządzania migracją w UE należy ustanowić **cykl planowania awaryjnego w obszarze migracji**.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją państwa członkowskie mają posiadać krajowe strategie zapewniające wystarczające zdolności w zakresie skutecznego zarządzania azylem i migracją. Strategie te mają obejmować informacje na temat sposobu wdrażania przez państwa członkowskie zasad określonych we wspomnianym rozporządzeniu oraz wynikających z niego zobowiązań prawnych na szczeblu krajowym. Mają one również obejmować planowanie awaryjne na szczeblu krajowym, z uwzględnieniem planowania awaryjnego na podstawie odpowiednich przepisów, w tym art. 8 ust. 6 i art. 9 ust. 3, 5 i 6 rozporządzenia (UE) 2019/1896 (Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej), oraz wdrażanie europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami, jak określono w tymże rozporządzeniu.

Agencje UE powinny składać Komisji sprawozdania na temat swoich zdolności i planów awaryjnych, a także wszelkie inne sprawozdania, które Komisja może wykorzystać w tym kontekście.

ESDZ powinna wносить wkład w dziedzinie zewnętrznych aspektów migracji oraz swojej współpracy z państwami trzecimi będącymi państwami pochodzenia, tranzytu lub docelowymi.

Państwa trzecie powinny mieć możliwość dzielenia się z Komisją lub z siecią własnymi strategiami migracji i planami awaryjnymi na zasadzie dobrowolności.

Na podstawie powyższych informacji oraz zgodnie z art. 6 ust. 4 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją Komisja będzie co roku przedstawiać sprawozdanie z zarządzania migracją, w którym będzie określać prawdopodobny rozwój sytuacji migracyjnej oraz gotowość Unii i państw członkowskich.

Wyniki rocznych sprawozdań z zarządzania migracją sporządzanych przez Komisję powinny być omawiane przez państwa członkowskie na odpowiednich forach.

Komisja, przy wsparciu innych podmiotów należących do sieci, powinna zapewnić ramy monitorowania działań następczych w związku z **ustaleniami** zawartymi w rocznych sprawozdaniach z zarządzania migracją, a w kolejnym rocznym cyklu sprawozdawczym powinna złożyć sprawozdanie z osiągniętych postępów i aktualnej sytuacji.

3. ETAP ZARZĄDZANIA KRYZYSEM MIGRACYJNYM (ETAP 2)

a) Cel

Celem planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego na etapie zarządzania kryzysowego jest wspieranie szybkiej, skutecznej i skoordynowanej reakcji UE na kryzys migracyjny przez ew. odpowiednio wczesne dostarczanie unijnym decydom aktualnych informacji na temat rozwoju sytuacji operacyjnej oraz przez wspieranie monitorowania, koordynacji na miejscu i komunikacji na szczeblu technicznym między wszystkimi podmiotami.

b) Zarządzanie

Na etapie zarządzania kryzysowego w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego oraz dopóki nie zostaną uruchomione ogólne **unijne mechanizmy kryzysowe** (Unijny Mechanizm Ochrony Ludności, zintegrowane reagowanie na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych, system ARGUS i mechanizm reagowania kryzysowego), plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego – aby osiągnąć swój cel – wykorzystuje swoje ramy, w tym sieć i mechanizm sprawozdawczości.

Po uruchomieniu **ogólnych unijnych mechanizmów kryzysowych** zgodnie z ich odpowiednimi procedurami i celami należy zapewnić funkcję ogólnego zarządzania kryzysowego, w tym niezbędną koordynację między mechanizmami.

W czasie uruchomienia etapu 2 działania prowadzone w ramach etapu 1 kontynuuje się i nasila.

Sieć, uruchomiona przez Komisję i działająca pod jej przewodnictwem, powinna wspierać prace ogólnych unijnych mechanizmów kryzysowych. Wsparcie powinno się w szczególności koncentrować na zapewnianiu znajomości sytuacji niezbędnej do dyskusji i podejmowania decyzji w ramach tych mechanizmów oraz na działaniach następczych w odniesieniu do wdrażania decyzji przez odpowiednie podmioty. W tym celu sieć powinna spotykać się regularnie za pośrednictwem wideokonferencji, omawiać wszystkie operacyjne aspekty decyzji podejmowanych w ramach ogólnych unijnych mechanizmów kryzysowych i przedstawiać im następnie sprawozdania.

Centra zarządzania kryzysowego państw członkowskich, jeżeli zostaną uruchomione, powinny zapewnić odpowiednie połączenie z ogólnymi unijnymi mechanizmami kryzysowymi, w tym Unijnym Mechanizmem Ochrony Ludności i Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego, a także wspierać działalność punktu kontaktowego danego państwa członkowskiego w sieci zgodnie z wytycznymi, o których mowa w zaleceniu 5.

W razie potrzeby i w uzupełnieniu **posiedzeń odbywających się w Radzie** zgodnie z zasadami IPCR, można – na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniach Komisji na temat sytuacji – prowadzić dalsze dyskusje na forum odpowiednich organów przygotowawczych Rady lub w Radzie.

Każdy podmiot powinien wprowadzić niezbędne środki, w tym środki wymienione poniżej w zestawie narzędzi w lit. d).

c) Organizacja pracy

1. Komisja może uruchomić etap zarządzania kryzysowego w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego w porozumieniu z państwem członkowskim znajdującym się w sytuacji kryzysu migracyjnego, o którym mowa w zaleceniu 4.
2. **Punkt kontaktowy** Komisji powinien informować pozostałe punkty kontaktowe w sieci (prezydencję UE, państwa członkowskie, Radę, ESDZ, agencje UE) o decyzji o uruchomieniu etapu zarządzania kryzysowego w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.
3. Komisja natychmiast w pełni **uruchomi sieć** w trybie ciągłym i **zwoła pilne posiedzenie/wideokonferencję** sieci w celu omówienia na poziomie technicznym następujących kwestii:
  - a) wymiany informacji na temat sytuacji;
  - b) analizy możliwości szybkiego, efektywnego i skutecznego reagowania;
  - c) koordynowania z istniejącymi strukturami spójnych przekazów na potrzeby komunikacji publicznej;
  - d) koordynowania wsparcia na miejscu.
4. Zainteresowane państwo członkowskie powinno **uruchomić własne środki awaryjne** i dokonać wstępnej oceny potrzeb, którą należy niezwłocznie udostępnić Komisji i pozostałym członkom sieci. Wstępna ocena powinna zawierać następujące informacje:
  - a) sytuacja na miejscu, główne czynniki ją wywołujące i prognoza, w tym możliwe skutki;
  - b) obecne zdolności materialne, operacyjne i finansowe;
  - c) wdrożenie środków awaryjnych;
  - d) potrzeby materialne, operacyjne i finansowe, które mają być zaspokojone przez odpowiednie podmioty, w tym inne państwa członkowskie lub agencje UE.

5. W oparciu o informacje zgromadzone za pośrednictwem sieci Komisja powinna informować sieć, w szczególności podając:
  - a) przegląd sytuacji, w tym prognozy i możliwe skutki; w miarę możliwości należy dołączać informacje od odpowiednich państw trzecich i na ich temat;
  - b) obecne zdolności państw członkowskich i państw trzecich będących państwami pochodzenia, tranzytu lub docelowymi, które są dotknięte kryzysem, oraz obecne zdolności UE i innych państw członkowskich do radzenia sobie z kryzysem;
  - c) obecny poziom pomocy unijnej i pomocy od państw członkowskich;
  - d) ocenę luk i potrzeb;
  - e) możliwe działania na szczeblu instytucji UE, organów UE, agencji UE i państw członkowskich przy zastosowaniu zestawu narzędzi przedstawionych poniżej.

W przypadku gdy państwo członkowskie złożyło uzasadniony wniosek zgodnie z art. 2 ust. 1 lub art. 6 ust. 1 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu, informacje zgromadzone za pośrednictwem sieci mogą być wykorzystane do analizy i działań Komisji przewidzianych w art. 2 i 6 tego wniosku.

W przypadku gdy Komisja przeprowadza ocenę sytuacji migracyjnej w państwie członkowskim zgodnie z art. 47 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, informacje zgromadzone za pośrednictwem sieci mogą być wykorzystane do sprawozdania Komisji w sprawie presji migracyjnej, o którym mowa w art. 48 tego wniosku.

Jeśli chodzi o pomoc w zakresie ochrony ludności, koordynację między państwami członkowskimi należy zapewnić za pośrednictwem Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego.

6. Prezydencja Rady może rozważyć konieczność zwołania **nadzwyczajnego posiedzenia Rady**.
7. Sieć włączy się w prace ogólnych unijnych systemów zarządzania kryzysowego po ich uruchomieniu. Będzie zapewniać ona znajomość sytuacji i wymieniać się informacjami niezbędnymi do monitorowania na poziomie technicznym realizacji niezbędnych działań uzgodnionych w ramach tych systemów.
8. W ramach odpowiednich krajowych mechanizmów zarządzania kryzysowego dotyczących migracji należy zapewnić **w państwach członkowskich koordynację** działań prowadzonych z udziałem wszystkich właściwych podmiotów krajowych, w pełnej zgodności i spójności z wdrażaniem planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, w ramach ogólnej koordynacyjnej roli IPCR.
9. W przypadku uruchomienia Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności **Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC)** Komisji powinno pomagać w szybkim udzielaniu wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych państwom członkowskim, które o nie wystąpiły, i odgrywać rolę koordynatora pomocy w zakresie ochrony ludności między wszystkimi państwami członkowskimi UE. Między właściwymi służbami Komisji **należy utworzyć połączenie czynne w trybie ciągłym**.
10. W stosownych przypadkach i w miarę możliwości należy ustanowić **w państwach trzecich wzmocniony mechanizm monitorowania** obejmujący rozmieszczenie lub mobilizację urzędników łącznikowych pochodzących od wszystkich podmiotów w głównych państwach trzecich będących państwami tranzytu, pochodzenia lub docelowymi.
11. Należy uruchomić **inne sektorowe mechanizmy i narzędzia kryzysowe** w zależności od potrzeb wymienionych poniżej w zestawie narzędzi.
12. Przez cały czas trwania kryzysu **sieć** powinna być w pełni aktywna w trybie ciągłym.
13. Jeżeli mechanizm IPCR zostanie aktywowany, regularne monitorowanie migracji będzie zapewnione przy pomocy **sprawozdań ISAA**, które przez cały okres aktywacji będą zastępowały sprawozdania MISAA. Jeżeli mechanizm IPCR nie zostanie aktywowany, Komisja będzie kontynuować **sprawozdania MISAA**, które sporządza w ramach pierwszego etapu planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, w oparciu o wkłady odpowiednich podmiotów zebrane za pośrednictwem sieci.
14. Sprawozdania MISAA/ISAA sporządzane przez Komisję na tym etapie planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego powinny być omawiane na forum odpowiednich organów przygotowawczych Rady lub w Radzie.

15. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może **dezaktywować** etap zarządzania kryzysowego w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, po ustaniu sytuacji, która wywołała kryzys, lub po uznaniu jej za opanowaną.
  16. Komisja, wraz z Radą, ESDZ i agencjami UE, powinna organizować dostosowane do potrzeb **szkolenia** na temat procedur i narzędzi stosowanych w sytuacjach kryzysu migracyjnego, aby zwiększyć wiedzę i gotowość wszystkich właściwych pracowników.
  17. Wszystkie podmioty powinny prowadzić **regularne ćwiczenia** w zakresie reagowania na kryzysy migracyjne na szczeblu krajowym i europejskim oraz, w razie konieczności, dokonać przeglądu obecnego planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego na podstawie zdobytych doświadczeń.
- d) Zestaw narzędzi
- Poniższe środki stanowią zestaw narzędzi służących do reagowania na kryzys migracyjny zgodnie z odpowiednimi przepisami.

Środki w krajach pochodzenia, tranzytu lub docelowych

- Oprócz bieżącej współpracy z partnerami trzecimi Komisja, we współpracy z ESDZ, delegaturami UE i państwami członkowskimi, koordynuje działania z głównymi państwami trzecimi będącymi państwami tranzytu, pochodzenia lub docelowymi, przy zwróceniu szczególnej uwagi na państwa sąsiadujące z UE, aby wspierać je w dalszym zwiększaniu zdolności przyjmowania i lepszym zarządzaniu przepływami migracyjnymi, w szczególności w ochronie granic i zwalczaniu przemytu migrantów oraz zacieśnianiu współpracy w zakresie powrotów.
- We współpracy z państwami członkowskimi i ESDZ Komisja organizuje dodatkowe bezpieczne korytarze i programy przesiedleń w odpowiednich państwach trzecich będących państwami pochodzenia, tranzytu lub docelowymi.
- Komisja współpracuje z głównymi organizacjami międzynarodowymi (zwłaszcza Biurem UNHCR i IOM) i kluczowymi organizacjami pozarządowymi oraz zapewnia synergię między nimi, aby zapewnić odpowiednie uzupełniające rozmieszczenie środków w odpowiednich państwach pochodzenia, tranzytu lub docelowych.
- Na podstawie stwierdzonych potrzeb Komisja dokonuje przeglądu i uruchamia dostępne finansowanie w ramach wszystkich odpowiednich (wewnętrznych i zewnętrznych) instrumentów finansowania, w tym w stosownych przypadkach ich komponentów dotyczących wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych, zgodnie z ich ramami prawnymi i celami. Zasadnicze znaczenie dla radzenia sobie z przedłużającą się presją migracyjną ma wspólne planowanie obejmujące większą liczbę instrumentów.
- W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli powyższe finansowanie okaże się niewystarczające, Komisja zbada dostępność dodatkowych zasobów, jakie należy uruchomić zgodnie z przepisami regulującymi WRF.
- We współpracy z państwami członkowskimi Komisja rozważa wspólne wykorzystanie środków z budżetu UE i budżetów krajowych, w oczekiwaniu na decyzję w sprawie kontynuacji środków w okresie obowiązywania następnych WRF.
- W stosownych przypadkach i w miarę możliwości Komisja, w związku z istniejącymi ustaleniami państw członkowskich, organizuje wzmocniony mechanizm monitorowania w państwach trzecich, przy wykorzystaniu również wideokonferencji poświęconych poszczególnym szlakom migracyjnym, jeżeli zostanie on ustanowiony w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego oraz przy rozmieszczeniu lub aktywowaniu urzędników łącznikowych w głównych państwach trzecich będących państwami tranzytu, pochodzenia lub docelowymi.
- W przypadku gdy UE i państwo trzecie zawarły umowę o statusie, Frontex rozmieszcza zespoły zarządzania granicami, aby wspierać odpowiednie organy tego państwa trzeciego w kontrolowaniu jego granic.
- W przypadku wystąpienia poważnej sytuacji lub sytuacji nadzwyczajnej dotyczącej zewnętrznego wymiaru migracji lub związanej z tym wymiarem, ESDZ uruchamia swój mechanizm reagowania kryzysowego z wykorzystaniem poszczególnych elementów mechanizmu reagowania kryzysowego, stosownie do przypadku: posiedzenia kryzysowego, komórki kryzysowej; platformy kryzysowej oraz grupy zadaniowej.
- Delegatury ESDZ, w ścisłej współpracy z Komisją, pełnią swoje odpowiednie funkcje zarówno w okresie przed kryzysem, w jego trakcie, jak i po zakończeniu, w tym przez zapewnianie znajomości sytuacji, ale również przez zapewnianie dyplomatycznej, politycznej i operacyjnej reakcji UE.

- ESDZ mobilizuje funkcje misji biura Zintegrowanego Podejścia ds. Bezpieczeństwa i Pokoju, Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych, Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych oraz biura wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w celu dokonywania aktualizacji, w zależności od tego, która platforma koordynacyjna jest właściwa jako część funkcji znajomości sytuacji i gotowości (odporności).

Środki w państwach członkowskich na granicach zewnętrznych UE

- Krajowe planowanie awaryjne/środki awaryjne dotyczące zarządzania granicami, przyjmowania i azylu są uruchamiane w państwach członkowskich na granicach zewnętrznych UE.
- Państwa członkowskie przekazują informacje na temat sytuacji operacyjnej, luk i potrzeb na granicach zewnętrznych UE.
- Unijny Mechanizm Ochrony Ludności może zostać uruchomiony na wniosek państwa członkowskiego na granicy zewnętrznej UE w celu udzielenia niezbędnej pomocy.
- We współpracy z Komisją i agencjami UE zostaje wzmocniona ochrona granic, aby objąć jej zasięgiem najbardziej dotknięte obszary.
- Na wniosek państw członkowskich Frontex udziela wsparcia w celu wzmocnienia istniejących wspólnych operacji lub uruchomienia na granicy szybkiej interwencji Frontex.
- W koordynacji z państwami członkowskimi EASO rozmieszcza odpowiedni personel i sprzęt do pomocy w zakresie przyjmowania i azylu.
- W koordynacji z państwami członkowskimi Europol rozmieszcza personel/sprzęt/urzędników łącznikowych do przeprowadzania kontroli bezpieczeństwa przybywających migrantów.
- W koordynacji z państwami członkowskimi Frontex wspiera działania w zakresie powrotów przez rozmieszczanie specjalistów ds. powrotów oraz organizowanie i koordynowanie operacji powrotowych za pomocą lotów czarterowych i regularnych, obejmujących eskorty powrotów i obserwatorów powrotów.
- W państwach członkowskich na granicach zewnętrznych UE Komisja ustanawia regionalne grupy zadaniowe Unii Europejskiej (EURTF) jako strukturę ramową mającą ułatwiać wymianę informacji i usprawniać koordynację między wszystkimi zainteresowanymi stronami.
- W miejscach znajdujących się pod wysoką presją tworzone są punkty szybkiej rejestracji migrantów („hot-spot”) i ośrodki recepcyjne, do których właściwe organy krajowe kierują pracowników, i które agencje UE wspierają przez udostępnienie niezbędnych systemów informacyjnych dotyczących migracji i bezpieczeństwa.
- Komisja rozmieszcza personel w państwach członkowskich na granicach zewnętrznych UE, aby pomóc w koordynowaniu działań podejmowanych w ramach reagowania.
- Komisja, w koordynacji z państwami członkowskimi, uzgadnia na potrzeby komunikacji publicznej kluczowe przekazy dotyczące sytuacji kryzysowych przy wykorzystaniu najskuteczniejsze narzędzia komunikacji, w tym platformy IPCR, w celu rozpowszechniania tych komunikatów i zwalczania dezinformacji.
- We współpracy z państwami członkowskimi Komisja współdziała w poszczególnych przypadkach z głównymi organizacjami międzynarodowymi (zwłaszcza z Biurem UNHCR i IOM) oraz z kluczowymi organizacjami pozarządowymi w celu odpowiedniego uzupełniającego rozmieszczenia środków w państwach członkowskich na granicach zewnętrznych UE.
- Komisja udostępnia projekty dotyczące wspomaganych dobrowolnych powrotów i środków reintegracyjnych do wykorzystania przez państwa członkowskie.
- Na podstawie oceny potrzeb państw członkowskich Komisja dokonuje przeglądu i uruchamia dostępne finansowanie w ramach wszystkich odpowiednich (wewnętrznych i zewnętrznych) instrumentów finansowania, w tym w stosownych przypadkach ich komponentów dotyczących wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych.
- W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli powyższe finansowanie okaże się niewystarczające, Komisja zbada dostępność dodatkowych zasobów, jakie należy uruchomić zgodnie z przepisami regulującymi WRF.
- We współpracy z państwami członkowskimi Komisja rozważa wspólne wykorzystanie środków z budżetu UE i budżetów krajowych w oczekiwaniu na decyzję w sprawie kontynuacji środków w okresie obowiązywania następnego WRF.
- Państwa członkowskie, które nie znajdują się pod presją, mogą oferować państwom członkowskim na granicach zewnętrznych UE pomoc w postaci sprzętu, materiałów, personelu, rozmieszczenia wyspecjalizowanego personelu i dobrowolnej relokacji migrantów oraz wkładu personelu w operacje agencji UE.
- Państwa członkowskie, które nie znajdują się pod presją, mogą wносить wkład finansowy na potrzeby wszelkich dodatkowych rozwiązań finansowych niezbędnych do wdrożenia środków nadzwyczajnych.

Środki w innych państwach członkowskich znajdujących się pod presją

- W innych państwach członkowskich znajdujących się pod presją uruchamia się krajowe planowanie awaryjne/środki awaryjne dotyczące przyjmowania i azylu.
- Inne państwa członkowskie znajdujące się pod presją dostarczają informacje na temat sytuacji operacyjnej, luk i potrzeb.
- Unijny Mechanizm Ochrony Ludności jest uruchamiany na wniosek państwa członkowskiego znajdującego się pod presją w celu zapewnienia niezbędnej pomocy.
- W innych państwach członkowskich znajdujących się pod presją Komisja ustanawia regionalne grupy zadaniowe Unii Europejskiej (EURTF) jako strukturę ramową mającą ułatwić wymianę informacji i usprawnić koordynację między wszystkimi zainteresowanymi stronami.
- W koordynacji z państwami członkowskimi Frontex wspiera działania w zakresie powrotów przez rozmieszczenie specjalistów ds. powrotów oraz organizowanie i koordynowanie operacji powrotowych za pomocą lotów czarterowych i regularnych, obejmujących eskorty powrotów i obserwatorów powrotów.
- W koordynacji z państwami członkowskimi EASO rozmieszcza odpowiedni personel i sprzęt do pomocy w zakresie przyjmowania i azylu.
- Europol rozmieszcza personel/sprzęt/urzędników łącznikowych do przeprowadzania kontroli bezpieczeństwa przybywających migrantów.
- Komisja rozmieszcza personel w państwach członkowskich znajdujących się pod presją, aby pomóc w koordynowaniu działań podejmowanych w ramach reagowania.
- Komisja, w koordynacji z państwami członkowskimi, uzgadnia na potrzeby komunikacji publicznej kluczowe przekazy dotyczące sytuacji kryzysowych przy wykorzystaniu najskuteczniejsze narzędzia komunikacji, w tym platformy IPCR, w celu rozpowszechniania tych komunikatów i zwalczania dezinformacji.
- We współpracy z państwami członkowskimi Komisja współdziała z głównymi organizacjami międzynarodowymi (zwłaszcza z Biurem UNHCR i IOM) oraz z kluczowymi organizacjami pozarządowymi w celu odpowiedniego uzupełniającego rozmieszczenia środków w państwach członkowskich znajdujących się pod presją.
- Komisja udostępnia projekty dotyczące wspomaganych dobrowolnych powrotów i środków reintegracyjnych do wykorzystania przez inne państwa członkowskie znajdujące się pod presją.
- Na podstawie oceny potrzeb państw członkowskich Komisja dokonuje przeglądu i uruchamia dostępne finansowanie w ramach wszystkich odpowiednich (wewnętrznych i zewnętrznych) instrumentów finansowania, w tym w stosownych przypadkach ich komponentów dotyczących wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych.
- W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli powyższe finansowanie okaże się niewystarczające, Komisja zbada dostępność dodatkowych zasobów, jakie należy uruchomić zgodnie z przepisami regulującymi WRF.
- We współpracy z państwami członkowskimi Komisja rozważa wspólne wykorzystanie środków z budżetu UE i budżetów krajowych w oczekiwaniu na decyzję w sprawie kontynuacji środków w okresie obowiązywania następnych WRF.
- Państwa członkowskie, które nie znajdują się pod presją, mogą oferować państwom członkowskim znajdującym się pod presją pomoc w postaci sprzętu, materiałów, personelu, rozmieszczenia wyspecjalizowanego personelu i dobrowolnej relokacji migrantów oraz wkładu personelu w operacje agencji UE.
- Państwa członkowskie, które nie znajdują się pod presją, mogą wносить wkład finansowy na potrzeby wszelkich dodatkowych rozwiązań finansowych niezbędnych do wdrożenia środków nadzwyczajnych.

RYSUNEK 1

Na poniższym schemacie przedstawiono wielopoziomową konstrukcję planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.

